

GÖRDÜK KONUŞTUK

yalçın pekşen

Fikret Otyam'ın açıklıktan karnı guruldarken yaptığımız konuşmadan bir anı. «Yahu siz yoksa gerçek gazeteci değil misiniz? Seni tanımasam beni kandırdılar diyeceğim.»

Fikret Otyam: Şimdiki gazeteciler kral gibi

Fikret Otyam, biz geleceğiz diye, Büyükçekmece'de geçici olarak oturduğu, bir dostuna ait yazlık evde «güzel bir çilingir sofrası» hazırlamıştı. Fakat bu hazırlıktan sadece kendisinin haberi vardı. Bize söylemişti. Bu yüzden saat 14.00'de Büyükçekmece'ye giderken foto muhabirimiz Erdoğan Köseoğlu ile karnımızı iyice doyumuştuk. Biz de Otyam'a bundan söz etmemiştik.

Büyükçekmece'deki yazlık eve varır varmaz konuşmaya başladık ve ne redevse Fikret Otyam'ın karnından gelen seslerin duyulmaya başladığı sırada da bitirdik ve «gidiroruz» dedik ünlü yazar, ressam, fotoğrafçı ve gazeteciye.

İşte o zaman kıyamet koptu. «Yahu» dedi, «Otyam, daha yiyip içecektik. İki saattir aç karnına beni konuşturuyorsunuz.»

Karnımızın tok olduğunu, üstelik işimiz olduğunu söyledik. Otyam'ın bunları aklı almadı. «Yahu dedi siz gerçek gazeteci değilsiniz galiba. Seni tanımasam vallahi beni kandırdılar diyeceğim. İçki var, rakı var, Allah ne verdiyse sofram hazır. Siz gidiyorsunuz.»

Ve biz sofraya oturmadan çıkıp gittik. Otyam'ı da «yeni gazetecilerin bir...k'a yaramadığı» yolundaki düşünceleriyle başbaşa bıraktık.

Daha önce de aşağıdaki konuşmayı yaptık.

● Kışın yazlıkta

— Fikret bey herkes köyden kente taşınır. Siz bunun tersini yapıp kentten köye, Gazipaşa'ya taşındınız. Şimdi de herkes kışık evlerinde, siz yazlıkta oturuyorsunuz. İşleri biraz tersine çevirdiniz galiba.

— Gazipaşa'da oturmayı sonra anlatırım. Buraya gelince, Yirmibirinde sergimiz var İstanbul'da. Benim resim, Filiz (Otyam) in klüm sergisi.

İstanbul'a gitmek deyince, Nerede kalalım. Üç gün orda, üç gün burda dostlarda olabilir ama oluyorum. Ben resim yapacağım, Filiz kilimleri dokuyacak. Eş evinde olur mu bunlar, Bir ahabımız var adı Deha, Bu Deha olayı da uzun ama ilginç. Üç sene önce evde oturuyorum. Gazipaşa'da. Uzun boylu bir adam geldi. Bak tüm köpekler havlamıyor ilk kez. «Hoşgeldin» falan. Adam diyor «ben Deha». Yahu tanıyorum.. Aslında Gazipaşa'da tanıştık tanımadık, en çok Cumhuriyet okuyucuları gelir. Bu da «ben Deha'yım» diyor. Yahu ne Dehası kardeşim. «İşte çocukluk arkadaşınız Aksaray (NİĞDE)den falan. Tanııyorum yahu ben yediğim yemeği unutuyorum. Neyse olsun olsun. Kim olursa olsun, Tanrı misafiri saydım. Oturduk ka fayı çekiyoruz. Sonra beraklaştı. Aksaray'da sağlıkmüdürün Dr. Şükrü bey amcanın çocukları

vardı, Reha Deha diye. Kırkbeş-elli senenin olayı. Tanıdım sonra.. Dost olduk. İşte bu deha «yahu ne ev arıyorsunuz bizim ev var Çekmece'de.. Yazlık var, Gelin.» dedi. Ben de şehrin içini istemiyorum azarım diye sarhoş arkadaşlar yüzünden. Geldik buraya..

— Biz gelirken ortalıkta in-cin top oynuyordu. Bu kadar yalnızlık zor oluyormu?..

— Aynı Gazipaşa gibi. İt-kurt yok. Yalnız yazlık site. Su yok. Onüç tonluk bir tanker ikibin lira. Onüç ton su.. Ulan onüç ton suyu ben ne yapacağım. Neyse bir arkadaş da soba verdi. Yedi-sekiz bin liraya odun.. İlerde bir parke fabrikası var. Kırık

neden resim yapmaya giriştiniz. Yazmaktan mı usanmıştınız?..

— Usanmak değil de. Bu resim benim hasretimdi. Dokuzyüzelliüçte akademi bitirdiğim zaman üç yıllık gazeteci idim. Adliye, polis muhabirliği.. Burnuma kan kokuları gelmeye başlamıştı. Sonra temelli gazeteci olduk ve resim hikâyesi sallandı. Verdik kendimi zi fotoğrafa.. Resim hıncı mı oradan çıkarıyoruz. Ressam Rasih diye bir herif bana bir gün eşek yüküyle boya verdi. Yeni den resim yapmaya başladım. Baktım ki unuttum elim yürümüyor. On dan sonra kardeşim Ankara'ya geldim. Gazeteden çıkar çıkmaz eve..

● Bizden önce yazar gidiyor, bir sorunu inceliyor, anlatıyordu. Fakat yazıda oradakiler yok. Kimdir, neyin nesidir? İlk 1960'da Gide - Gide dizisinde ben halkın sesini verdim. Kendi derdini kendi ağzından. Özelliğim işte bu..

dökük parke tahtalarını sobada yakıyor.

● Neden resim

— Fikret bey, gazetecilikten sonra söz edeceğiz. Önce resim konusunda soracaklarım var.

— Ha onu söyleyeyim yeni bir resim tekniği buldum. Anadoluda çam üzerine bapishane resimleri yapılır. Adam yirmibeş otuz seneye, müebbet mahkûm. Ne yapın? Resim yapar. Hazretî Ali'nin kılıcı, devesi..

Ben de boyadan usandım. Dört-beş senedir seviz-dokuz sergi on saat, oniki saat resim yapıyorum Gazipaşa'da. Resimde ışığa doymuyorum. Boyada da istediğim ışığı bulamıyorum. «Mozaikle halk resmi.. cam üstüne yapılmış.. Bunu bağdaştıran bir formül buldum.. Renkli camlarla yapıyorum ama ellerime bak, bütün cam kesikti..»

— Ünlü bir yazar ve gazeteci olduktan sonra

gece yaralarına kadar resim.. Uzatmamayım emekli olunca da Gazipaşa'ya yerleşince vardım resim üzerine.

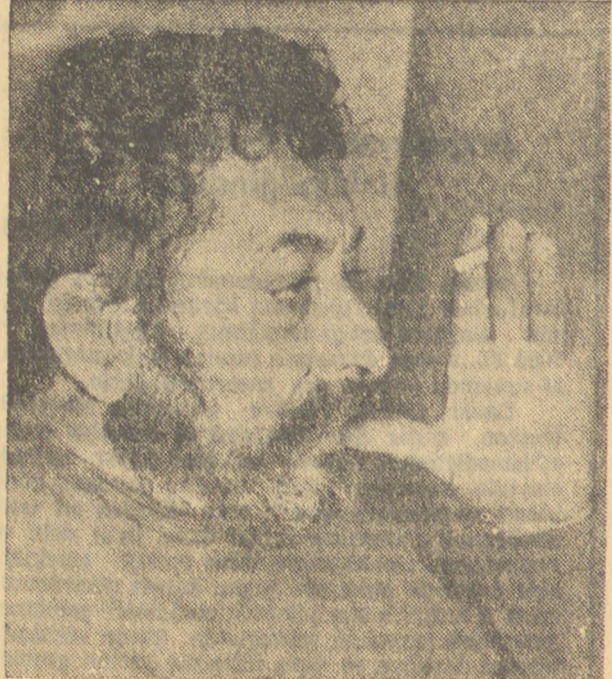
● Kentten köye

— Gazipaşa olayını anlatıyorsunuz. Neden kentten köye kaçtınız?..

— Ha o kaçmak değil. O da resim gibi bir özlem.. Çocukluğumdan beri içimde bahçeli bir ev.. Müthiş hayvan severim. Kuşlar, kediler, bahçe meyva, sebze falan.. Bu iş Ankara'da olmaz. Gazetecilik yapmışız. Başka da bir bildiğimiz yok. E gazetecilik de yordu yani bizi. Dinlenmek istiyordum. Gazipaşa ortadan çıktı.

— Gazetecilikten şikâyet eder gibi bir haliniz var.

— Biraz şikâyetçiyim. Bizim yaptığımız gazetecilik zor işti. Şimdiki bakiyorum kral gibi. Çalışma bakımından çok fark var. Biz önceleri sahlara kadar çalışırdık..

FİKRET OTYAM: «Kentten kaçmadım. Yorumuşum»

Öğlen gazeteye gelirdik. Sonra iş gündüze döndü Cumhuriyet'te. O zaman da sabahın köründe kalk, olaya git, oradan haberi yazdır. Teleks falan sonra alındı, hadi meclise git..

— Siz daha ziyade röportajlarınızla tanınmıştınız haberdar çok.

— Röportajlarım benim zevkimdi. Her yıl çıkarırdım röportaja. Ama öyle keyifle değil. Uçakla falan değil, yayan yapıldık.. Bi lemedin otobüsle, trenle. Onsekiz sene böyle geçti Cumhuriyet'te. Bu işin zevkli tarafı. Gece açarlar telefonu. «İsmet paşa kalp krizi geçirmiş.. Hadi ona telefon, buna telefon Taksit parası sorundu ya hu, O zaman Kemal (Aydar) şef, Meclise üç lira ile pazarlık edilmiş bir taksit şirketi ile. Mesela adamı bekletmişim de üç-yüzelli kuruş vermişim.. Bir saat sorguya çekerdin, şimdi araba, para, bunlar konuşulmuyor herhalde. Konuşulur mu?

— Yine biraz konuşuluyor ama tabii kuruşlarla değil.

— Ama emekli olunca müthiş para kaybı oldu. Şimdi ayıptır söylemesi buraya geldik yazı teklifleri falan alıyorum, ama bu parayı da istemiyorum. Yalnız Cumhuriyet'ten bir teklif aldım. Gazipaşa'yı yazacağım 1 şu batta Allah izin verirse.

● Ayakta tutan: Resim

— Nasıl geçiniyorsunuz emekli maaşınızla.

— Altmış bin lirayı bulmuyor emekli maaşı.. Üç ayda ellidokuz bin küsur. Resim ve kitaptan. Filiz'in kilimleri.. Yirmidört tane kitap var. Bunlardan yağmasa da gürlüyor. Ama şimdi kitapların yeni basımları yapılacak Adam yayıncılıkta. Basılınca iki-üç milyondan fazla para geçecek elimde. Eğer bir aksilik olmazsa.. Böylece vergi mükellefi oluyorum. Ama bizi asıl ayakta tutan resim..

— Bir de Galiba Gazipaşa'da daha ucuz yaşama imkânı var.

— Orasını sorma. Meyvaya, sebze para vermek nasıl bir şey unuttum. Bana bunlar parayla alınmaz gibi geliyor. Kendi bahçenden.. Eş dostan gelenler.. Evin içi manav dükkanı gibi. Peyniri bile Filiz yapıyor.

● Sıkılmıyoruz

— Pek sıkılmıyor musunuz bu köyde?

— Hiç sıkılmıyoruz. Tek eksik arkadaş yokluğu. Sakin, rahat bir yaşam. Herkes «inzivaya mı çekildin» diyor. İnziva değil.. Yaratıcılığı kesintisiz yaşayabilmek.. Katıyen sıkılmıyorum. Sıkılacak zaman yok. Gazetelere uzaktan bakmak da içinde olmaktan daha zevkli.

— Uzaktan bakınca nasıl geliyor gazeteler?

—Gazetelere uzaktan bakınca kimse alınıp darılmıyor.. Benim dışardan gördüğüm, ben pek tutmuyorum. İş ucuzlatılır, hafifletiler gibi geliyor. Ama bak, bilemem belki öyle olması lazım. Belki ihtisaslaşma falan, lazımdı.

— Şimdi anlamadım. «Tutmuyorum diyorsunuz sonra» belki öyle olması lazım..

— Şimdi bizim zamanımızda da aksaklıklar vardı. Yahu ben cebimdeki parayı bilmezdim, mali haberler yazardım. Şimdi herkesin bir sahası var. Ama, buna karşılık beden sel zorluklar kalktı. Biz bir mali haberi kime nayılatacağız diye.. yırtardık. Şimdikiyle oturup kendileri yazıyor ama neden? Çünkü ekonomist kendisi. Mesela Yalçın Doğan. Ekonomist.. Biliyor konusunu.. İstisna manı.. Çoğu böyle. Bunlar da iyi yanları. Sonra şu vardı: Biz meclise haber takibinde idik. İnan olsun sıkıştı mı tuvalete gidemezdim.. Kim ne dedi, nasıl dedi nasıl baktı falan hepsi. Şimdi televizyon çıkınca, bunlar kalktı. «Falanca komisyon da kanun yasalasmıştır» deniyor. Eski tartışmalar gitti, yok oldu.

— Fikret Bey yine röportajlıklarınıza dönmek istiyorum. Siz'in özelliğiniz neydi bir röportajcı olarak?

— Bizden önce yazar geliyor, bir sorunu inceliyor, anlatıyordu. Fakat yazıda oradakiler yok. Kimdir, neyin nesidir? İlk 1960'da «Gide - gide» dizisini ben radyo röportajları olarak yaptım. Halkın sesini verdim. Kendi derdini kendi ağzından.. Bu şu yazıda yaptım daha sonra.. Özelliğim işte bu..

